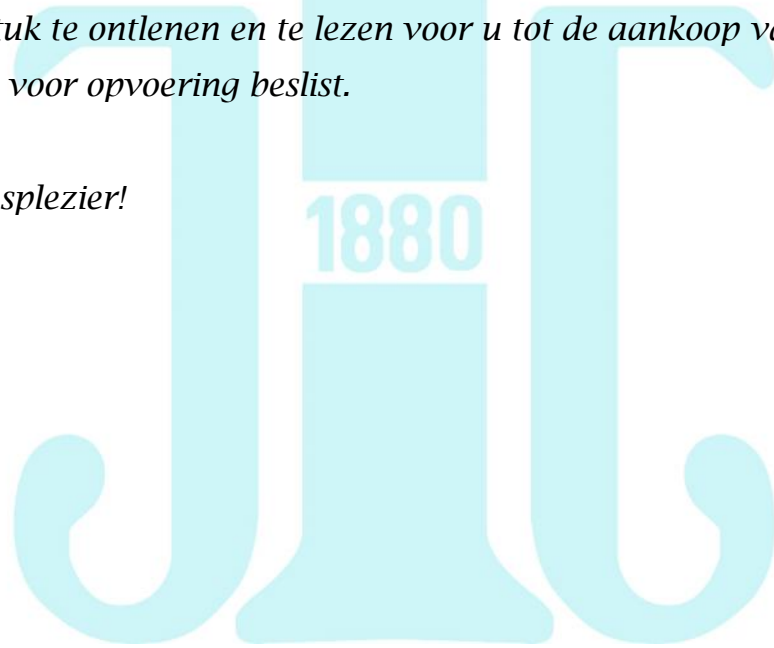

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KINDEREN IN DE MIST

toneelspel in acht scènes

door

1880

Fons Vinck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.2960

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KINDEREN IN DE MIST* op te voeren moet de naam van auteur *FONS VINCK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2008/220/2
ISBN 978-90-385-10002

© 2008 Toneelfonds J. Janssens/Fons Vinck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(10 meisjes – 4 jongens)

De bewoners :

BEN :
MATHILDE :
LAURA :
MARLIES :
JEF :
STEFANIE :
MELANIE :
MARJOLEIN, haar jongere zusje :
ELENA, als kind :
ELENA, als jong meisje :

De directie :

MADAM :
PHILIP :

De bezoekers :

DE INSPECTEUR :
MEVROUW VAN DE PUTTE, schepen :

DECOR

Stelt het salon voor van het instituut. Het is de onspanningszaal waar de bewoners kunnen lezen, praten en naar muziek kunnen luisteren. Rechts is er een deur van algemene opkomst. Links leidt een deur of doorgang naar de kamers. Deze deuren kunnen ook vervangen worden door een gordijn. Er staat een oude zetel en een bruine tafel met hierop een pc. Aan de wand hangt een zwart-wit foto van een streng uitziende directeur of directrice uit vroegere tijden. Het is duidelijk dat men niet te veel geld uitgeeft voor verfraaiing. Het geheel doet ouderwets en bruin aan.

KORTE INHOUD

In een opvangcentrum voor kinderen heerst er een tirannieke sfeer. De uitbaatster en haar man zijn uitermate streng en behandelen de jonge bewoners op een onmenselijke manier. De straffen die zij moeten ondergaan zijn wreed en wraakroepend. Nog meer dan in het toneelstuk “Oliver Twist”, worden ze mishandeld en gaat men fysiek geweld niet uit de weg. De angst om de verkeerde dingen te doen zit er bij de kinderen dik in. De straffen variëren van in de diepvriezer te worden gestoken tot schoppen en slagen en het verplicht eten van rauwe aardappelschillen. Het is maar een kleine greep uit het repertorium van deze uitbaters. Als ze na jaren, wanneer ze het tehuis verlaten hebben, besluiten om met zevenendertig (Nu volwassen mensen met een gezin) klacht neer te leggen, komt er eindelijk een proceszitting. De onbegrijpelijke beslissing om de uitbaters vrij te spreken, wordt onthaald op ongeloof en verbijstering. De feiten zijn verjaard en er zijn geen bewijzen. Toch zijn er de feiten geweest en blijven deze ex-bewoners achter met een gevoel van onmacht en teleurstelling. Zullen zij ooit nog het geluk vinden dat ze niet mochten ervaren in het instituut en blijven ze niet verweesd achter met het litteken uit hun jeugd? Dit stuk is een aanklacht tegen zowel psychisch als lichamelijk geweld op kinderen. Het is een wrange geschiedenis die nooit had mogen plaats vinden, hier niet en nergens in de wereld. Ik draag dit stuk dan ook op aan alle kinderen die de dag van vandaag nog steeds dagelijks worden gekwetst en gefolterd, ook in ons land. Misschien zullen de ogen van de leiders van deze maatschappij ooit opengaan?

EERSTE DEEL

Proloog

(Er klinkt spanningsmuziek. De acteurs worden één voor één belicht terwijl ze hun tekst zeggen. De muziek stopt)

LAURA : Ik zeg de waarheid Meneer de Voorzitter. We kregen slagen en schoppen en werden behandeld als criminelen. Hoe vaak heb ik niet op mijn kamertje zitten huilen. Hoe vaak heb ik niet gehoopt dat het voorbij zou gaan. Hoe vaak...

(Laura verlaat plots het podium. De anderen doen dit ook na hun tekst.)

BEN : Eén van hun geliefkoosde straffen was dat we de schillen van aardappelen moesten eten. Ze stonden glimlachend toe te zien bij het braken en het overgeven. Toen dwongen ze ons om onze eigen kots op te eten.

MATHILDE : Ze sloeg eens met de hak van haar schoen op mijn hoofd. Ik bloedde hevig maar ze liet me alleen en ik kon het bloeden amper stillen.

MARLIES : Ik ben Marlies. Ik was een verlegen meisje toen ik in het instituut aankwam als kind van acht jaar. Mijn ouders waren.... Ze... waren vaak dronken en ik ben altijd bang geweest toen ze ruzie maakten. Hun stem klonk zo luid. Ik kroop altijd in een hoekje en maakte mij klein. Op een dag hebben ze me bij mijn haar door de woonkamer gesleurd. En plots had ik een mes in mijn hand... Toen mijn vader hersteld was van de steekwonde hebben ze me naar hier gebracht.

(Licht even dimmen terwijl de muziek speelt.)

Scène 1

(Het licht wordt opgetrokken. We zien nu de ontspanningszaal of “Het salon” van het opvangcentrum. Ondertussen hebben ze andere kledij aangetrokken. Mathilde leest een boek, Ben zit aan computer en Jef tokkelt op een gitaar)

MATHILDE : Jef, hou eens op met dat gejjengel op die gitaar jong.

JEF : Ik moet oefenen hé zeg. Als je er niet tegen kunt ga dan op je kamer wat zagen.

MATHILDE : Ga jij naar je kamer, daar zal je niemand storen.

BEN : En moest het dan nog op iets trekken.

JEF : Ach jongens, zo zagen. *(Hij begint woest op zijn gitaar te beuken en zingt een rock met krijssende stem dat horen en zien vergaat.. Hij zwaait daarbij wild met zijn heupen en hoofd.)*

MARLIES : *(op)* Zeg Jef, zijt ge zot aan 't worden of wat is het?

JEF : *(Stopt met zijn act)* Ha, komt er geen applaus? Dank U, dank U wel, geweldig. *(Maakt hoofse buigingen naar “Het publiek”.)*

MARLIES : Je gaat direct applaus krijgen want ze is op komst.

BEN : 't Is niet waar. Op dit uur? *(Lichte paniek)*

MATHILDE : En ze moest toch naar Brussel?

MARLIES : Blijkbaar vertrekt ze wat later.

JEF : Wat staat ons nu te wachten?

MARLIES : En stop die gitaar maar weg want ze zal het gehoord hebben tot in haar bureau.

JEF : *(Die gitaar opbergt.)* 't Zal schoon worden.

BEN : Wat zou ze nu willen?

MARLIES : Ik denk dat de nieuwe er is. Ze komt naar hier met een meisje en die heeft een koffer bij.

MATHILDE : O my God! Hoe ziet ze er uit?

JEF : Jong? Knap?

MARLIES : Geen spek voor uwen bek denk ik

(Madam op met Stefanie. We noemen de directrice “Madam” omdat dit

blijkbaar haar aanspreektitel is. Onder mekaar hebben ze het over “ ’t Konijn”.)

MADAM : Wat was dat hier voor kabaal? Heb je weer op die gitaar zitten slaan Jef?

JEF : *(Stamelend)* Nee Madam.

MADAM : Wablieft? Ik versta je niet. Spreek eens wat duidelijker.

JEF : Nee Madam.

MADAM : Hoe zo nee “Madam”? Je wil dus niet doen wat ik vraag ?

JEF : *(Duidelijk in de war)* Ja Madam.

MADAM : Heb je op die gitaar zitten spelen?

JEF : JAAAA . Is ’t nu goed?

MADAM : Straks wil ik je even alleen spreken. Maar laat ik jullie de nieuwe bewoonster van dit huis voorstellen. Voila, dit is Stefanie. We hadden haar al lang verwacht. Ik hoop dat je haar zult ontvangen zoals het past. Dit is Ben, onze dichter; Mathilde, het groot lawaai zeggen ze hier; Marlies, die praat als een ekster en onze muzikant Jef Die heb je daarstraks gehoord.

(Er worden handdrukken uitgewisseld)

En waar is Laura?....Wel ? Kan me niemand zeggen waar ze is ?

BEN : Ik weet het niet.

JEF : Geen idee.

MADAM : Goed, ik snap het al. We zullen het er later over hebben. Laat Stefanie haar kamer zien want ik moet nu naar Brussel. Marlies, leid Jij Stefanie even rond? En hou het een beetje rustig ja?

(Madam verdwijnt. Het wordt even stil. Ze kijken naar Stefanie die er wat verlegen door wordt.)

MATHILDE : Zeg als jullie dat meisje genoeg hebben gekeurd kunnen we misschien nader kennis maken ja?

MARLIES : Mathilde heeft gelijk. Sorry, let maar niet op die twee boerenkinkels.

JEF : Zeg zal 't gaan ja? Je stond verdorie zelf te gapen.

MARLIES : Stefanie, 't is toch Stefanie hé? Niet reageren op die knurf. Ik zal je rondleiden. Ze hebben hier een leuke kamer voor jou voorzien.

MATHILDE : Ja, wat je leuk kunt noemen. Een kippenhok is nog beter.

MARLIES : Mathilde, alstublieft. Kom, ga je mee? Is dat alles van bagage dat je bij hebt?

STEFANIE : Eigenlijk wel ja.

MARLIES : Goed, volg me maar.

(Ze verdwijnen)

JEF : Waauw! *(Laat zich achterover op de zetel vallen)*

MATHILDE : Zeg onnozelaar, ge denkt toch zeker niet dat ze voor u zal vallen? Aach, mannen hé.

JEF : Ik ben altijd blij als er hier wat nieuws gebeurt. Dat brengt wat leven in deze saaie barak.

BEN : Het ziet er mij een lief meisje uit. Ik denk dat ze veel heeft meegemaakt.

MATHILDE : We hebben allemaal onze portie gehad Ben. Kijk eens hoe ze me weer geschopt heeft. *(Ze laat haar been zien dat er blauw en gezwollen uit ziet)*

JEF : Amai, dat ziet er slecht uit.

MATHILDE : Gelukkig heeft Nancy het goed verzorgd. Na al die jaren geraak je er aan gewoon.

BEN : Hoe lang ben jij hier al Jef?

JEF : Hoe lang is dat nu al? Van mijn zesde en jij Mathilde ?

MATHILDE : Ik was een kind van tien jaar toen ze mij hebben opgepikt op die brug. Het was bijna middernacht en het was koud, erg koud.

BEN : Dat je dat nooit verteld hebt.

MATHILDE : Het heeft niet zo veel belang meer. We hebben allemaal ons verhaal.

JEF : Maar je zit er nog mee.

BEN : Ik..ik wil jullie verhaal horen, van iedereen.

MATHILDE : Waarom?

BEN : Ik wil later journalist worden of zo. Als ik hier buiten ben wil ik er een boek

over schrijven of een toneelstuk.

JEF : Echt? En kom ik er dan ook in? Ik ben dan toch de hoofdfiguur hé Ben? Ik ben altijd je beste vriend geweest.

MATHILDE : Hoor nu eens, hij is plots je beste vriend.

(Laura op)

Waar kom jij vandaan? Het konijn vroeg waar je zat.

LAURA : Ik heb Nancy geholpen bij het schoonmaken. Was ze boos?

MATHILDE : Niet speciaal. De nieuwe is toegekomen en....

LAURA : En? Hoe ziet ze er uit?

BEN : Getekend, zoals wij allemaal.

LAURA : Dat ken ik.

JEF : En Ben gaat een toneelstuk over ons schrijven.

BEN : Of een boek.

LAURA : Hé tof. En wij komen er allemaal in voor, toch? En welke rol krijgt het konijn?

JEF : Het konijn natuurlijk. En jij bent Max, haar hond. Waf waf.

MATHILDE : Ja, 't is al goed, jij mag dan haar vent spelen.

JEF : Meneer Philip, nee dan doe ik niet mee.

LAURA : Allez Ben, vertel eens hoe het scenario er uit ziet. Mogen wij dan onze eigen rol spelen?

BEN : Ach, dat zou wel eens kunnen.

JEF : Yes, ik ben de nieuwe Ceasar of Romeo. En Mathilde mag dan Julia zijn en ik Romeo. *(Of een ander bekend personage. Hij maakt er een allusie op of zegt met veel geste een tekst uit een toneelstuk)*

MATHILDE : Ik je Julia? Phhh, steek dat maar niet in je hoofd. Mag ik hem niet vermoorden?

LAURA : Jef zou eerder Pipo de clown kunnen spelen

MATHILDE : Of Bart Simson. Maar vertel verder Ben. Want we willen wel meewerken.

BEN : Ik moet eerst al jullie verhalen optekenen. Mathilde was net begonnen met wat ze

allemaal heeft meegemaakt.

LAURA : Vooruit Mathilde, herbegin eens.

BEN : Wacht, ik neem mijn schrijfgerief.

MATHILDE : Maar ik weet het allemaal niet zo goed meer.

JEF : Maar je was zo goed vertrokken. Waarom stond je daar om middernacht op die brug?

MATHILDE : Wat denk je, als je thuis meer afgeranseld wordt dan wat anders?

LAURA : Dan vlucht je op zeker moment het huis uit, al is het nacht.

(Kleine pauze)

MATHILDE : Het was zacht aan het regenen.

(Hier kan eventueel een zachte melodie opwellen terwijl ze in een spot wordt belicht of het wordt wat deemsterig.)

Mijn moeder had zich weer te goed gedaan aan de whisky, of was het cognac? Op de duur was het haar om het even, als ze maar een fles vond. Toen mijn vader thuiskwam had je de poppen aan het dansen. Hij was zelf aan de drank en zei dat hij haar zou vermoorden. Hij zocht het mes, maar ik had het verstopt onder een kussen. Toen hij het vond, was ik hem voor. Ik greep het mes en liep weg. Hij liep dronken achter mij aan en schopte. Ik liep de deur uit en toen hij me vastgreep kon ik het weggooien in de riolering. Hij werd razend en schopte mij en sloeg en bleef maar slaan..... Ik dacht dat het nooit zou ophouden. Vermits ik echter sneller was dan hij kon ik wegrennen. Hij riep dat ik niet meer moest terug komen. Dat was niet de eerste keer dat dit gebeurde, maar nu riep hij iets dat me zo veel pijn deed.

LAURA : Wat zei hij dan?

(Stilte)

MATHILDE : Hij zei dat ik een even grote hoer zou worden als mijn moeder en dat ik

toch nooit gewenst was geweest en dat ik beter niet geboren was... Het drong door tot diep in mijn ziel en ik dacht, wat loop ik hier eigenlijk nog te doen? Ik zag dat zwarte water beneden mij en het nodigde uit om te springen. Het was zo aantrekkelijk, zo zalig, alsof het water me wenkte... Uren heb ik daar gestaan. Ik was doornat.

(Gewoon licht)

BEN : En toen?

MATHILDE : Ik hoorde een politiesirene. Een buurman had de politie verwittigd. Ik zag er niet uit toen ik hier aankwam.

JEF : Amai, dat is...erg. Dat wist ik niet.

MATHILDE : Ik wist toen ook niet dat het hier even erg zou worden

LAURA : Zeg dat wel.

JEF : Ben, je gaat veel kunnen schrijven hoor.

BEN : Ja, aan stof zal het mij niet ontbreken.

LAURA : Ben, je moet dat goed wegsteken, als ze het vindt, staat jou nog wat te wachten.

JEF : Ze mag dat nooit zien voor we hier weg zijn.

BEN : Ik ken een goeie plek.

MATHILDE : Kunnen wij het niet naar buiten smokkelen als het af is?

BEN : Wees gerust, ze zal het nooit vinden.

(Marlies weer op met Stefanie)

MARLIES : Voila, hier zijn we weer. Ha, Laura, dit is nu Stefanie. *(Handdruk)*

LAURA : Hey, Stefanie. Welkom in “de cirk”.

JEF : Hier worden wilde beesten getemd. Ik speel gitaar.

LAURA : En hij is onze pipo de clown.

JEF : Zal 't gaan ja?

MARLIES : Het konijn zocht je hoor.

LAURA : Ik weet het al.

STEFANIE : Het konijn?

MATHILDE : Ja, zo noemen we Madam onder ons. Je moet eens goed naar haar oren en tanden kijken.

JEF : En ze kan wortelen jongens.

NANCY : (*Op*) Waar zitten jullie? Er moet nog gewerkt worden hé zeg.

JEF : Ik moet nog leren.

NANCY : Dat moest je al lang gedaan hebben, maar ja, altijd uitstellen. En wie is dat meisje?

MARLIES : Dat is Stefanie.

NANCY : Ha, de nieuwe. Ik veronderstel dat Madam je de huisregels heeft voorgelegd.

STEFANIE : Ja.

NANCY : En wat vond je er van?

STEFANIE : Het is hier wel streng hé.

NANCY : Ik hoop dat je daar rekening mee houdt. Waar kom je vandaan?

STEFANIE : Ik zit al tien jaar in een streng instituut. Ik ken het klappen van de zweep.
(*Ze laat haar schouder zien. Hij vertoont blauwe vlekken.*)

BEN : 't is overal hetzelfde.

STEFANIE : Het was de eerste keer dat ik er geslagen werd. Ik had eten meegenomen naar mijn kamer. Nadien hebben ze me verzorgd.

MATHILDE : Hier laten ze je gewoon liggen.

STEFANIE : Wablieft?

JEF : Of ze steekt je voor een uur in de diepvries.

STEFANIE : Dat kan toch niet?

MARLIES : Hier wel.

NANCY : Ja, 't is al goed. Kom, aan het werk.

MATHILDE : Toch niet weer hout zagen? Mijn rug is gebroken.

NANCY : Er moet een nieuw hok worden gemaakt voor Max en de stallen moeten uitgemest worden. Vooruit, jullie weten wat er gebeurt als je niet bezig bent. Madam komt zo dadelijk kijken.

JEF : Vooruit dan maar.

(*Ze gaan weg. Stefanie blijft nog staan. Ze rilt plots over haar hele lichaam en*

krimpt in elkaar. Ben komt terug. Stefanie gaat wat verder staan en bekijkt hem vol angst.)

BEN : Waarom ben je zo bang? Ik doe je niets. *(Hij steekt zijn hand naar haar uit, maar ze ontwijkt het)* Wat is er toch? Ik wil je geen kwaad doen.

(Ben benadert haar, maar ze begint nu zwaar te ademen en het is alsof ze dreigt te stikken. Ze zakt op de knieën en geraakt in shocktoestand. Ze zit in elkaar gedoken op de grond. Op dat ogenblik komt Madam op)

MADAM : Ben? Ben verdomme, wat heb je gedaan?

BEN : Niets, ik wou haar helpen.

MADAM : Jij verdomde kinkel, haar helpen? Zie je niet wat je aangericht hebt? ZIE JE DAT NIET? *(Ze helpt Stefanie recht)*

BEN : Maar ik heb niets gedaan.

MADAM : Je hebt haar aangerand.

BEN : Dat is niet waar!

MADAM : Ik zweer het je, dit is één van je laatste wapenfeiten geweest. Hier ga je voor boeten vriend. PHILIIP!

BEN : Ik heb haar niet aangeraakt.

MADAM : Hou je mond, leugenaar.

PHILIP : *(op)* Wat is er nu weer?

MADAM : Dat stuk onbenul heeft haar aangerand en haar de schrik op het lijf gejaagd.

PHILIP : Wat steek jij Godverdomme allemaal uit? *(Hij neemt Ben in een armgreep)*

BEN : Ik heb niets ged...

(Philip doet hem knielen en wringt zijn arm om)

MADAM : Je bent een schande voor dit huis.

PHILIP : Vraag vergiffenis aan dat kind. VRAAG VERGIFFENIS!

(Stefanie begint huilend te protesteren. maar kan echter geen woord)

uitbrengen)

BEN : Maar ik deed niets? Stefanie? ZEG HET HEN STEFANIE!

(Maar Stefanie kan niets uitbrengen en hapt naar adem.)

PHILIP : HOU JE MOND EN ZEG DAT JE HAAR HEBT AANGERAND!

BEN : Maar dat is niet waar!

MADAM : Ben ik een leugenaar? BEN IK EEN LEUGENAAR?

BEN : NEE.

MADAM : NANCY!

(Nancy op en ziet het tafereel)

Zeg : Ik heb haar aangerand. ZEG HET! *(Ze neemt hem bij het haar en trekt zijn hoofd naar beneden en naar boven)*

BEN : *(Kreunend)* Ik heb haar aange ..

MADAM : LUIDER! *(Trekt hem met het haar naar omlaag)* ROEP HET!

BEN : IK HEB HAAR AANGERAND!

MADAM : Hoor je dat Nancy? Jij bent getuige. Heb je gehoord wat hij gezegd heeft?
Breng haar naar de ziekenkamer. En Philip, sluit hem op in het stalletje.

(Nancy ontfermt zich over Stefanie)

PHILIP : Meen je dat nu?

BEN : Nee, niet bij de varkens.

MADAM : Daar ben je op je plaats, bij de varkens. *(Ze verdwijnt)*

PHILIP : Je hebt het gehoord vriend, dat zal je leren.

BEN : Nee mijnheer, NEE!

(Philip sleurt Ben mee af. Terwijl er zachte muziek speelt, neemt Nancy

Stefanie bij zich. Ze kijkt meewarig en hoofdschuddend naar de deur. Langzaam dooft het licht)

Scène 2

(Ze staan netjes in een rij. De meisjes hebben een dienstschortje om. De jongens hebben nu een hemd met das aan. Nancy inspecteert hen.)

NANCY : Jef, trek die das eens recht.

JEF : Waarom? Hij hangt toch goed?

NANCY : Nee Jef, hij hangt slordig en scheef. Vooruit, klee je eens behoorlijk. Zo dadelijk komen Meneer en Madam hier met een paar notabelen en met de inspecteur.

MATHILDE : Ze zijn al goed aan het drinken.

NANCY : Hou je manieren Mathilde. Straks moet jullie opdienen en Madam wil dat jullie er keurig uitzien.

STEFANIE : Ik ben al zenuwachtig. Het is de eerste keer dat ik voor die mensen moet verschijnen.

JEF : Als je maar geen soep morst op de dames hun peperdure kledjes .

NANCY : Hou je mond Jef. Je moet vooral beleefd zijn tegen iedereen. En als ze je vragen stellen weet je wat je moet antwoorden.

(Madam en Philip komen binnen met twee gasten. Zij hebben elk een glas champagne in de hand)

MADAM : Zo dit zijn onze bewoners. U ziet dat ze de kamers in orde houden. *(Tot de groep)* Dit is inspecteur De Meyer. Hij komt af en toe eens kijken hoe met jullie gaat. Mevrouw Caroline Van De Putte, de schepen van de stad. Het is voor ons een eer dat zij aanwezig wou zijn op ons feestje. Zij zorgt voor de nodige subsidies en is dus onze plaatselijke weldoenster.

VAN DE PUTTE : *(Die reeds lichtjes is aangeschoten, gaat naar Marlies.)* En hoe heet

dat meisje?

MARLIES : Marlies Mevrouw.

VAN DE PUTTE : Ha Marlies. En hoe voelt Marlies zich? Ben: je hier graag ja?

MARLIES : (*Murmelend*) Ja Mevrouw.

VAN DE PUTTE : Wablieft? Ik versta je niet goed.

MADAM : Spreek eens wat luider Marlies. Ze is wat verlegen. Ben je hier graag?

MARLIES : JA MEVROUW!

VAN DE PUTTE : Dat is al beter.

INSPECTEUR : (*Tot Laura*) En jij meisje? Hoe gaat het op school?

LAURA : Goed.

PHILIP : Goed wie?

LAURA : Goed meneer de inspecteur.

MADAM : Het kan natuurlijk altijd beter, maar ze doet haar best.

INSPECTEUR : Ze zijn al groot he.

PHILIP : Ze zijn hier ook hun laatste jaar. Binnen een paar maanden zullen ze op eigen benen moeten staan.

INSPECTEUR : En gaat dat lukken?

PHILIP : Sommigen zullen het niet gemakkelijk hebben. Ze verlaten het veilige nest en de geborgenheid die ze hier vonden.

MADAM : Maar ze hebben hier een degelijke opvoeding genoten.

INSPECTEUR : U hebt schitterend werk geleverd Mevrouw. Ik moet U bewonderen voor het geduld en het mooie initiatief dat U neemt. Dat mag ook wel eens gezegd worden. Proficiat.

VAN DE PUTTE : (*tot Ben*) Dat ziet er een toffe gast uit . Jij hebt zeker succes bij de meisjes?

BEN : Hmm. Dat weet ik niet.

VAN DE PUTTE : Dat weet hij niet zegt hij. (*Zij lacht en struikelt. Zij klampt zich vast aan Ben*)

MADAM : (*Die de situatie door heeft*) Het is tijd om aan tafel te gaan, denk ik. De kinderen popelen om u te bedienen.

PHILIP : Volgt u maar.

MATHILDE : Mag ik nog iets zeggen?

MADAM : Nee, de gasten hebben honger.

INSPECTEUR : O maar ik wil wel even luisteren naar wat jij te zeggen hebt.

MATHILDE : Waarom krijgen wij hier...

MADAM : Ja, het is goed Mathilde.

INSPECTEUR : Wat bedoelde ze eigenlijk?

MADAM : O, Mathilde wil zo graag een eigen tv op haar kamer, maar ze gaan hem morgen leveren.

MATHILDE : Wat?

MADAM : Ja, het moest een verrassing blijven.

INSPECTEUR : Ze worden verwend

MADAM : Ze mocht er nog niets van weten. *(bekijkt Mathilde met een dwingende blik)*

INSPECTEUR : Ze worden hier verwend.

MADAM : Kom, we gaan aan tafel.

(Ze verwijderen zich)

MATHILDE : *(Die nog een laatste poging doet)* Ik wou eigenlijk vragen waarom wij....

(Maar ze zijn al weg)

altijd bruine pap krijgen en nooit iets lekkers van jullie tafel.

JEF : Waarvan wij de overschot aan Max moeten geven.

BEN : En aan de kippen...

NANCY : *(op)* Vooruit, ze gaan aan tafel. Netjes in de rij stappen hoor.

(Ze stellen zich op en gaan in een keurige rij weg)

Kin omhoog Jef. En trek die schouders achteruit.

(Even later komt Laura gespannen op. Ze neemt een pil en wil die innemen als plots Madam verschijnt)